

போனபின்னும்

செம்மன் கோலமிட்டிருந்த வாசலுக்கு எதிரே வாடகை மோட்டார் வந்து நின்றது. உடனே அந்தச் சூழ்நிலையிலே பரபரப்பு. அக்கம் பக்க வீடுகளின் வாசலிலும் சலசலப்பு. பிரசன்னவதனமுடன் ரங்கநாதன் மோட்டாரிலிருந்து இறங்கினான். வண்டியின் கதவைத் திறந்தபடியே நின்று, இளம் புது மனைவியும் இறங்க வழி செய்தான். மென் முறுவலும் மருட்சியும் தவழும் முகத்தினளாக அவள் இறங்கினாள். முதிர்ந்த சுமங்கலியான ஒரு அம்மாள் ஆலத்தி சுற்றிக் கொட்ட, தம்பதிகள் வலது காலை வீட்டு வாசற்படியிலே இருத்தி ஏறி வீட்டுக்குள்ளே நடந்து வர, பல குரல்கள் கலகலக்க, மருமகள் மனைபுகும் ஆனந்தக் காட்சி கண்டு சீதம்மாள் அகமும் முகமும் மலர்ந்தாள். "வாம்மா" என்று அழைத்து, தம்பதிகளின் நமஸ்காரத்தைப் ஏற்றுக்கொள்ளும்பொழுது, மனநிறைவினால் ஆசிமொழி புகல இயலவில்லை! சற்றுச் சமாளித்துக் கொண்டதும், அருகிலிருந்தவர்களைப் பார்த்து, "வந்துவிட்டாள், எங்கள் தங்கம்!" என்று பெருமையாகச் சொன்னாள். "அவள் பேர் முத்து, அம்மா! முத்துலக்ஷ்மி!" என்று உற்சாகமாகக் கூறிவிட்டு, தலைகவிழ முயற்சித்த மனைவியைப் பார்த்துச் சிரித்தான் ரங்கநாதன்.

சீதம்மாளின் கனிவாகச் சிரித்தாள். "எனக்கு அவள் தங்கம்தான்! எங்கள் நாளிலே முத்துக்கும் வைரக்கல்லுக்கும் மதிப்புக் கிடையாது, தங்கந்தான் உயர்த்தி! உனக்கு அவள் முத்துவாகவே இருக்கட்டும், நீ இந்த நாள் பிள்ளை! எனக்கு அவள் தங்கம், லக்ஷ்மி!" என்று சொல்லி முடித்த அன்னையை ரங்கநாதன் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, உடனே தன் பார்வையை மாற்றிக்கொண்டான். தாய் பேசியதன் உட்கருத்து அவனுக்கு விளங்கியது! இங்கிதமும் இனிமையும் இழையும் ஒரு சிறுபேச்சு மூலம், மன நிறைவை வெளிப்படுத்திவிட்டாள், அருமை அம்மா! ரங்கநாதன் அகங்குழைந்தான்.

முத்துலக்ஷ்மிக்கு, திருமணத்தின்பொழுது, அவள் பெற்றோர் தங்க நகைகளைத்தான் போட்டார்கள். ஒட்டியாணமும் வங்கி நாகொத்தும் வளையலும் சங்கிலியும் கொடுத்துச் சீர்செய்தார்கள். "பளிச்சென்று முகத்திற்குச் சோபிகமாக வைரத்தோடும், மூக்குத்தியும் வேண்டாமோ? மற்ற நகைகளைப் போட்டுக்கொண்டாலும் போட்டுக்கொள்ளாவிட்டாலும் ஒன்றுதான்! சீர் ரொம்ப சீராக இருக்கு போ!" என்று சீதம்மாளிடம் பலபேர் அபிப்பிராயம் கூறினர்.

"சீர் விஷயமெல்லாம் நான் ஒன்றும் சொல்லவேமாட்டேன்மா! அவர்களோ கல்லுக்கல்லாகத் தங்க நகை போட்டாச்சு. ஒன்றுமில்லாமல் செய்யவில்லை. பரம்பரையாக வந்த நல்ல நகைகள்தான் சீர் செய்து இருக்கிறார்கள்! அனாவசியமாகச் சொல்லக்கூடாது. நான் வாங்கிப் போடுகிறேன் தோடும் மூக்குத்தியும் அவசியம் என்று தோன்றினால்!" என்று சீதம்மாள் சமாதானங் கூறினாள்.

"நன்னாயிருக்குபோ உன் நடுக்கம்!" என்று ஏச்சு வந்தது உடனே, சீதம்மாள் கலங்கவில்லை. இப்பொழுது, மருமகள் மனைபுகும்பொழுதும், தன்னுடைய குறையற்ற மனதையே வெளியிட்டுப் பேசிவிட்டாள் அல்லவா?

ஊராருக்கும் சீதம்மாவுக்கும் இணைவு எப்போதுமே சரியில்லை. ஊர், ஒரு சின்னங்கிற்று கிராமம்! எந்தச் சிறு விஷயமும், பல விளக்கங்களுடன் அமர்க்களப்படும். சிற்சில காரணங்களினால் ரங்கநாதனின் திருமணம் நடக்கக் காலம் தவக்கமாயிற்று. தவிர்க்க முடியாத அந்தக் தடைகளை எல்லாம் பற்றித் தழுக்கடிக்க விரும்பாதவளாய்ச் சீதம்மாள், வாய்ப்புட்டுப் போட்டுக்கொண்டாள். "நடக்கிறபோது நடக்கட்டுமேயம்மா! இப்போதுதான் பிள்ளையும் கிராமத்தோடு வந்திருக்கிறான். கொஞ்சநாளானக்கு என் கைச் சாப்பாடு

சாப்பிட்டட்டுமே!" என்று சொல்லிச் சிரித்துப் பூசிவிடுவாள், ஊராருக்கேற்றபடி சள சளவென்று பேசி, பிறர் விஷயங்களையும் சொந்த விஷயங்களையும் அலசிவிடும் வழக்கமே சீதம்மாவுக்குக் கிடையாது. அது அவள் இயல்பு?

ஆனால் பிறரோ கூசாமல் அவளை விமரிசனம் செய்தனர். "நாட்டுப்பெண் வந்தால் பிள்ளையிடம் உரிமை பறிபோய்விடுமாம்! ஒரே பிள்ளையாச்சு! மருமகளை எப்படிச் சந்தோஷமாக வரவேற்பாள்! இப்போதே கவலையாம். அவள் வந்தபிறகு?..." என்று கற்பனையைப் பலவாறு வளர்த்தி விளம்பினர். முத்துலக்ஷ்மியைத் "தங்கம்" என்று அருமை பெருமையுடன் ஏற்றபொழுது அவர்களுடைய விமரிசனம் விசை பிசகியது. பேச்சு திசை திரும்பிவிட்டது. "பார்த்தாயா, புது நாட்டுப் பெண்மேல் கரிசனம் வழிகிறது! சம்பந்திகளுக்கும் பரிகிறாள்! நம் பேச்சு எடுபடவில்லை! அப்புறம்தானே தெரியும், இடங்கொடுத்து அவதிப்படும்பொழுது!" என்றுதான் சவால்விடுத்தனர்!

இன்ப இல்லறம் என்பதை உள்ளது உள்ளபடி உணரும் பேறு ரங்கநாதனுக்குக் கிட்டியது. தாயும் தாரமும் தனக்கு இன்ப வாழ்வு தருவதை ஏற்றுக்கொண்டவாறே, கடவுளை நன்றியோடு போற்றினான். தன்னைப் பெற்றவளும் தான் ஏற்றவளும் கொண்டுள்ள ஒற்றுமையைப் பெருமையுடன் ரசித்தான். ஆஹா, தினந்தோறும் வீட்டிலே எத்தகைய ஆனந்தக் காட்சிகளைக் கண்டான்!

"நான் சமைக்கிறேனே, அம்மா!" என்பாள், அவன் மனைவி.

"நன்னாருக்கு! சுற்றுவேலை எட்டாள் வேலை! நீ அதைச் செய்துவிடுகிறாயே! ஏற்றி இறக்கிச் சமைக்க எனக்குக் கஷ்டமா?" என்று சொல்வாள் அவன் தாய்.

"இன்றைக்கு மட்டுமாவது சமைக்கிறேன்!" என்று கொஞ்சுவதுபோலக் கேட்பாள் லக்ஷ்மி.

"உன் மாதிரி சிறிசுகளின் மடி எனக்குப் போதாது, தெரியுமா? குழந்தை பிறந்த பிறகுதான் உன்மடி எனக்கு உதவும்!" என்று சொல்லிவிடுவாள் சீதம்மாள்.

குழந்தை என்னும் சொல்லினாலோ, அல்லது மாமியின் அன்புக் கட்டளையினாலோ, லக்ஷ்மியின் முகம் நாணிக் கவிழ்ந்துவிடும். அவளுடைய கண்களிலே சிரிப்புக் கொழிக்கும். இதழ்களிலே இன்பம் சுழிக்கும்.

லக்ஷ்மி!" என்னும் அன்பழைப்புச் சொல்லிலே நிலவ, பரிவும் ஆசையும் செயலிலே பரவ, சீதம்மாள் எப்பொழுதும் போலச் சுறுசுறுப்பாக வீட்டை வளைய வந்தாள். எளிய பணிகளையும், ரங்கநாதனுக்குத் தேவையான சிசுருவைகளையும் மாற்றுப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்துவிட்டாள். இளந்தம்பதிகளின், மனப்போக்குக்கு இழையப் பழகினாள்.

உலக வழக்கத்திற்கு மாறாக, அதிகாரஞ் செய்யாமல் அன்பு செய்யும் மாமியாரைப் பெற்றுவிட்டதிலே, முத்துலக்ஷ்மிக்கும் பெருமை, பெருமித உவகை. அவளையொத்த வயதினர், உனக்கென்ன? மாமியார் மாமியாராய் லட்சணமாய் இருக்காமல் தாங்குகிறார்!" என்று கூறும்பொழுது அவள் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஈடேயில்லை. மாமிக்குகதந்த வேலைகளைச் செய்து உதவுதலிலும், கணவனின் ஆசைக்குகந்த பணிகளைச் செய்து மகிழ்வதிலும், பலவித தையல் வேலைகள் செய்வதிலும் அவள் மன நிறைவுற்றாள்.

சீதம்மாள் பாட்டியானாள். முதலில் பேரன் பிறந்தான். பிறகு பேத்தி பிறந்தாள். ஆனால் சீதம்மாள் பாட்டியாகி முடங்கவில்லை. தெருத்திண்ணையிலே பேரன் பேத்தியைக் கொஞ்சிக்கொண்டு குந்தியிருக்கவில்லை. கருத்துங் கவனமும் கொண்டு தாய்மை எய்திய லக்ஷ்மியையும் குழந்தைகளையும் அணைந்தபடியே வீட்டு நிர்வாகம் செய்து வந்தாள். அந்த ரீதியிலே தான் அவள் அன்பு சென்றது, "நான் சமைக்கிறேன், அம்மா! எத்தனை நாள் நீங்களே செய்வேள்! இனி என் மடி உதவுமே" என்று முத்துலக்ஷ்மி சிரித்துக் கொஞ்சுவாள். சிரிக்காமலும் கொஞ்சுவாள். சற்றுப் பிடிவாதமாகவே கேட்பாள்.

"வேண்டாம், லக்ஷ்மி! இந்த நாளிலே என்னென்னமோ வியாதிகள்; இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்ததும் உடம்பு கெட்டுவிடுகிறதே! நான் சும்மா இருப்பானேன்? நீ எல்லாம் செய்வானேன்? எனக்குத் திடங்குன்றிப் போனால், இருக்கவே இருக்கிறதே! உனக்குத்தான் விழுப்பு வேலை மோழி கிடக்கிறதே போதாதா?" என்று தன் வழக்கமான பதில் அளிப்பாள் சீதம்மாள்.

"நீங்களே தினமும் சமைத்துப் பரிமாறி எல்லாம் செய்தால் எனக்கு வெட்கமாய்விடுக்கே, அம்மா!" என்று வாது செய்யத் தயங்கவில்லை முத்துலக்ஷ்மி.

"சுற்றுவேலை, மடிவேலை, சகலமும் உன்னண்டை விட்டுவிட்டு வெட்டியாய் உட்கார எனக்கும் வெட்கம்தான், தெரிந்ததா?" என்று சிரித்தபடியே பிரதிவாதம் செய்வாள் சீதம்மாள்.

அன்புப் பெருக்கினாலே அன்னையும் மனைவியும் செய்யும் இத்தகைய வாக்கு வாதங்களைக் கண்டு ரங்கநாதன் மனசு குளிர்ந்தது. குழந்தைகளின் சிறு குறும்புகளும், இவர்களின் அன்புத் தர்க்கங்களும் சேர்ந்து, இல்லத்தின் கலகலப்புப் பெருகியது.

அன்று லக்ஷ்மியின் சமையல். பக்குவம் சொல்லக்கூடச் சீதம்மாள் அகத்தில் இல்லை. உறவினர் ஒருவர் வீட்டிலே பிரசவ சமயம் உதவி செய்யச் சீதம்மாள் வெளியூர் போய்விட்டாள். கதைகளிலே எல்லாம், ஒரு அத்தையம்மாள் சமயத்திற்கு உதவியாக அல்லது ஊறாக வருவது உண்டு அல்லவா? அப்படியே ரங்கநாதனின் தாயாரும், அத்தை உறவில் போகும்படியாயிற்று. அவன்கூடத் தன் தாயாரிடம் வேடிக்கையாக அதைச் சொன்னான். சீதம்மாள் சிரித்து, "கதைகளைப் படித்துவிட்டுத்தான் நான் ஒரு அத்தை உறவு இருப்பது நினைவிற்கு வந்து கூப்பிடுகிறார்கள் போலும்! போய்விட்டு வருகிறேன் விரைவில் வருகிறேன்!" என்று விடைபெற்றுச் சென்றான். லக்ஷ்மி தன்னுடைய சமையல் திறமையைக் காட்டும்படியாயிற்று.

உணவைச் சுவையாகச் சமைத்தாள். பணிக்காகப் படைத்தாள். உற்சாகமாக எல்லாம் கவனித்தாள். "பலே ஜோராய் அமைந்துவிட்டதே உன் சமையல்!" என்று பாராட்டினான் ரங்கநாதன். சிரித்துவிட்டு மென்று விழுங்கினாள் லக்ஷ்மி.

"ஏன், வேடிக்கை செய்கிறதாக நினைக்கிறாயா என்ன? நிஜமாகவே ஜோர்தான் போ!" என்று ரங்கநாதன் மீண்டும் சொன்னான்.

"நான் இனிமேல் என்ன செய்யப்போகிறேன் தெரியுமோ?" என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி!

"என்ன?"

"சொல்லட்டுமா? இனிமேல் அம்மாவைச் சமைக்கவிடமாட்டேன். நானே மடிகட்டிக்கொள்வேன்; எத்தனை நாளைக்குத்தான் நானும் சின்னவள்? இரண்டு குழந்தையாச்சு. இன்னும் மாமியார் சமைத்துப்போட நான் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதா? சாப்பிட்டாலும் சாப்பாடு உடம்பிலே ஒட்டாது போலிருக்கு எனக்கு?" என்று சொன்னாள் லக்ஷ்மி! அனலிலிட்ட வெற்றுப் பாத்திரம்போல முகம் சிவந்து கிடந்தது!

ரங்கநாதனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "ஓடிக் கொண்டே சாப்பிட உனக்கு ஆசையானால், இத்தனை வருஷம் ஓடிச் சாப்பிட்ட அம்மா நின்று கொண்டாவது சாப்பிடணும் என்று ஆசைப்படமாட்டாளா? ஒரேயடியாய் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவாளா?" என்று கேட்டான்.

"கேலி கிடக்கட்டுமே! கேளுங்கள்; உங்களுக்குத் தெரியாது, எத்தனைபேர் என்ன சொல்கிறார்கள்? மாமியாரைக் காரியம் வாங்குகிறேன் என்று பெரியவர்கள் சின்னவர்கள் எல்லாருக்கும் என்னைப்பற்றி ஏளனம்! என்னைமட்டுமா சொல்கிறார்கள்? அம்மாவையும்தான் அசடாக்குகிறார்கள்! எப்படியெப்படி இருக்கணுமோ அப்படி இருந்துவிட்டால் வம்பு ஏது? அதற்குச் சொல்கிறேன்!" என்று கம்பலையும் வீம்புமாக லக்ஷ்மி பேசிமுடித்தபோது ரங்கநாதன் சற்றுத் திகைத்தான். "மாமியாரும் நாட்டுப் பெண்ணும்

ஒற்றுமையாய் இருப்பதை அவர்கள் பார்த்துப் பொறாமைப்படாமலிருக்க முடியவில்லை!" என்று அவன் சொன்னதை லக்ஷ்மி ஏற்கவில்லை.

"பொறாமையோ, வம்போ? அவர்கடன் பேச்சிலும் நியாயம் இருக்கிறதே! பிறந்தகத்திலே சலுகையால் இருந்தால் பொருத்தம்! புக்ககத்திலே இப்படியா? இடத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் இருந்தால்தானே எனக்கும் நன்றாயிருக்கும்? பட்டணவாசமாயிருந்தாலும், சினிமா டிராமா என்று வெளியில் பேடா கிளம்பினால், வீட்டுக்கவலைகள் வேண்டாமே என்று இருக்கலாம்! இங்கே எங்கே போக நான்!" அக்கம்பக்கமும் என்னிடம் ஒரு தினுசாக, இருந்தால் போகப்பிடிக்கிறதா?"

லக்ஷ்மியின் இந்த வினா ரங்கநாதனைச் சிந்தனை செய்யத் தூண்டியது. அவள் கேட்டதும் சரி. ஊருக்கு ஒத்து வாழவேண்டுமென்கிறாள். அவனுடைய தாயார்தான் தனிமனப் போக்குடையவள். முன்பும் இப்பொழுதும் நாலுபேரின் பேச்சுக்கு இலக்காகிவிட்டாள். லக்ஷ்மிக்கு, வீடும், வெளியுலகமும் மெச்ச வாழ்க்கை நடத்த ஆசை. அவளுடைய ஆசை, மாமியாரின் சேவை! இரண்டு குழந்தைகளின் அன்னை என்னும் நிலையில் இல்லத்திலே வேருன்றி, தழ்நிலையிலே ஆர்வம் படரவிட்டிருக்கிறாள். கொடிக்குக் காய் பாரமில்லை. லக்ஷ்மிக்கும் பொறுப்பு ஏற்கக் கஷ்டமாயில்லை. ஆசையாகவே இருக்கிறது!

அன்னை ஊரிலிருந்து திரும்பப் போகும் செய்தி வந்துவிட்டதுமே, தன் மனைவியின் சங்கற்பம் நிறைவேறாது என்று ரங்கநாதன் ஊகித்தான். ஏனெனில் சீதம்மாள் அத்தகைய கடிதம் போட்டு ஆர்வத்தை அதிலே தீட்டியிருந்தாள். தாயின் ஆர்வக்கனலே உணவு சமைத்துவிடுமோ என்னும்படி கடிதம் தொனித்தது!

சீதம்மாள் வந்தாள். வந்ததும் வராததுமாக என்ன சொன்னாள்! "அம்மாடி! நம்ம விறகடுப்பிலே சமைப்போமா என்று தோன்றிவிட்டது எனக்கு! அங்கே விறகே கண்ணில்படவில்லை. கல்கரி அடுப்புத்தான்!" என்று அங்கலாய்த்து விட்டு, மங்களகரமாகத் துலங்கும் கோலமிட்ட இரட்டையடுப்பைப் பார்த்தாள். மண்ணடுப்பு, குழந்தைபோலத் தோற்றமளித்தது! அன்புடன் பார்த்து ஆறுதலடைந்தாள்.

"ஊரிலிருந்து வந்த அலுப்புத் தீரட்டுமே, அம்மா! இரண்டு நாள் நான் சமைக்கிறதைச் சாப்பிடுங்களேன்!" என்று லக்ஷ்மி, கிணற்றடியில் போய், குடத்தைப் பிடுங்க முயன்றாள்!

"எனக்கு என்ன அலுப்பு? அங்கே பொறுப்புக்கும் அலுப்புக்கும் ஒன்றுமில்லை. ஆள் அம்பு இருந்தது. நான் ஒரு பெரிய துணைக்கு இருந்தேன். நீதான் ஒண்டியாக ஒருமாதத்துக்குமேல் எல்லாம் சமாளித்திருக்கிறாய். உடம்பு இளைச்சுக்கிடக்கு. ஓய்வு உனக்குத்தான் அவசியம்!" என்று பதிலிறுத்த சீதம்மாள், கிணற்றடியில் மங்குமங்கு என்று நீ இறைத்துக் குளித்துவிட்டுச் சமையல் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள். லக்ஷ்மியின் உடல் வாட்டம், மசக்கை நோய்த் துவக்கம் தான்! ஆனால் அவளுடைய முகவாட்டமும் அகவாட்டமும் எதனாலே.....? ரங்கநாதனுக்கு லக்ஷ்மியின் ஆசை தெரியும். அன்னையின் அக்கரையும் தெரியும். அன்னைக்கு ஓய்வு தர மனைவி விரும்புகிறாள். மனைவிக்குச் சிரமம் தர அன்னை விரும்பவில்லை. இந்த நிலைமை குடும்பத்திலே ஓங்கியிருக்கும் அன்பின் கொடிக்கம்பம் அன்றோ?

இப்படித்தான், பாவம், அவன் நினைப்பு! கம்பத்தின் உச்சிக்குக் கொடி பாய்வது நொடிதான்! ஆனால் கொடி இறக்கம் மெல்ல மெல்லத்தானே?

லக்ஷ்மி, அன்றும் அதற்குப் பிறகும் வாது செய்வதை விட்டுவிட்டாள். மாமியாரின் இயல்பை உணர்ந்து கொண்டுவிட்டாள் என்றால் முகத்திலே ஏன் அமைதி இல்லை? கண்களின் குறுகுறுப்புக் குன்றிவிட்டது! அவள் கணவனைப் பார்த்த பார்வையிலே மலர்ச்சியே இல்லை? மசக்கை நோயின் கூறுமட்டும் அல்லவே இது? சில சமயம் கண்கள்

நீர்திரை போடுகின்றன. முகம் கன்றிக் கிடக்கிறது சில சமயம். பேச்சிலே இன்பம் இல்லை, சிரிப்பிலே உவகை இல்லை!

சீதம்மாளின் பிறவி விசேஷம் அப்படி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவளுடைய நல்ல தன்மை எப்பொழுதுமே மதிப்புக் குறைந்துதான் இருந்தது. உரிய பாராட்டுப் பெறவில்லை. ரங்கநாதனுக்கும் தெரியும்!

ரங்கநாதனின் பிள்ளைக்கு அக்ஷர அப்பியாசம் நடந்தது. லக்ஷ்மியின் பிறந்தகத்தார் சீருடன் வந்து, நாலு நாள் இருந்து சென்றனர். லக்ஷ்மியை மகப்பேறுக்கு அனுப்பும்படி சொல்லிச் சென்றனர். மூன்றாம் மகப்பேறு புகல் வீட்டிலே நடப்பது சம்பிரதாயம் என்று சீதம்மாள் சொன்னதற்கு அவர்கள் சந்தோஷப்படவில்லை! சம்பந்தி பிகு எதற்கு என்று கேட்டனர்! வீட்டிலே தாயும் தாரமும் அன்புத் தர்க்கங்கள் செய்து வந்த பொழுதெல்லாம் மகிழ்ந்து வந்தவன் ரங்கநாதன். அந்த அன்புப் பேச்சுக்கள் அடங்கிவிட்டதை நாளடைவிலே கண்டான். வறட்சியான, இன்பமற்ற பேச்சுக்கள் அவ்வப்பொழுது எழுவதைக் கண்டான். ஒருநாள் வயல்களிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது யாரோ ஒரு பண்ணையானைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். "ஒரு பொய் சொல்லிவிட்டான் முதலில்! அது பல பொய்கள் சொல்லச் சொல்லிவிட்டது அவனை!" என்று முடித்தான், சிரித்து.

"அப்படித்தான் ஒவ்வொன்றும்! வெற்றிலை வெறுமனே வருகிறதே நமக்கு! அதனால் வீடு வீடாகப் போய், கட்டுக் கட்டாகக் கொடுக்கத் தோன்றுகிறது நமக்கு. ஆனால் பாக்கு வைக்காமல் வெற்றிலை தரக்கூடாது! பாக்குடன் கொடுக்கிறோம்! பாக்குக்கு என்ன விலை கொடுத்து வாங்குகிறோம், நமக்கு நினைவிருப்பதில்லை. ஒரு கழுகு மரத் தோப்பும் வேணும் அதற்கு?" என்று லக்ஷ்மி, சிரிப்பும் ஆவேசமும் இழையப் பதிலளித்தாள்!

அருகிருந்த சீதம்மாளும் சற்றுத் துணுக்குற்றுத்தான் போனாள்! "நாலு பேருக்கு வெற்றிலை பாக்குத் தருவது நல்ல காரியந்தானே லக்ஷ்மி?..... எதற்கு நான் பேசவேண்டும்?..... ஒரு வார்த்தை நாலு வார்த்தைக்கு இழுக்கும்!" என்று கூறிவிட்டுக் கையில் எண்ணெய்க் கிண்ணமுடன் கோயிலுக்குக் கிளம்பிவிட்டாள்.

"பேஷ், இப்படித்தான் சம்பாஷணைக் கோவை இருக்கவேண்டும்! ஒரு பொய், நாலு பொய் என்று நான் சொன்னதற்கேற்றபடி இரண்டு பேரும் பேசினீர்களே!" என்று வெளிப்படச் சிரித்துக் கூறிவிட்டு, உட்புகையும் வருத்தமுடன் ரங்கநாதன் அப்பால் போனான்! லக்ஷ்மிக்கு என்ன கழிவிருக்கம் ஏற்பட்டதோ? மெல்லக் கணவனருகே வந்தாள். 'வெற்றிலை பாக்குத் தருவது சுபகாரியம்தான். அதைத் தடை கூறும் எண்ணமில்லை எனக்கு. மற்ற விஷயங்கள் எத்தனை இல்லை இதுபோல? விறகு நமக்கு வெறுமனே வருகிறது; ஆனால் அதைக்கொண்டு வருகிறதற்கு வண்டி வாடகை இரண்டு ரூபாய்! கீழாத்து மாமிக்கு, பாவம் ஏழை என்று விறகு ஒரு வண்டி கொண்டுபோய்ப் போட்டதே போன வாரம்? அதற்கு வாடகை மட்டுமாவது அந்தம்மாள் தரக்கூடாதா? நாம்தான் கொடுத்தோம்! இந்தச் செலவுகள் போல எத்தனையோ? நமக்குக்கூட இதிலெல்லாம் கவனம் இல்லை! பிறத்தியார் கவனித்து அங்கலாய்க்கிறார்கள்? எதிராளகத்து அம்மாள்தான் எத்தனை சூட்சுமம்? என்னைக் கேட்டாள், பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை எனக்கு?" என்று லக்ஷ்மி மனதைத் திறந்துகொட்டிப் பேசிவிட்டாள்.

"அம்மாவுக்கு அக்கரையில்லாததா, எதிராளகத்து மாமிக்கு?" என்று ரங்கநாதன் முணுமுணுத்தான்.

"அதையும் மாமி சொல்லிக்கொண்டாள்! பிறகு உன் மாமியாருக்கு ஒரே பிள்ளை. பணக்குறியில்லாமல் பழக்கம். உனக்கு அப்படி முடியுமா? என்றும் என்னைக் கேட்கிறாளே!" என்று லக்ஷ்மி சொல்லிவிட்டு, மனப்பாரம் இறக்கிவிட்ட ஆறுதலுடன் அங்கிருந்து அகன்றாள்! சுமை ரங்கநாதன் மனதிலே ஏறியது. கொஞ்ச நாட்களுக்குள் மற்றொரு

புதுமையான நிகழ்ச்சி வீட்டிலே! சீதம்மாள் சுரம் வந்து படுத்தாள்! தாய்க்கும் மன அதிர்ச்சியினால்தானோ உடல் நலிவு என்ற ஐயம் ரங்கநாதனைப் பற்றிக்கொண்டது.

லக்ஷ்மி சமையலறைப் பொறுப்பு ஏற்றாள். பொறுப்பு ஏற்ற ஒழுங்குடன் சகலமும் தன் ஒருத்தியால் செய்ய இயலும் என்பதை மாமியாருக்கு உணர்த்தும் சமயம் இதுவே என்று நினைத்தாள்! கஷ்டமான பல அலுவல்களையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு ஓடியாடிச் செய்தாள். வெயில் வீண்போகிறது என்று வடகம் இட்டாள், வற்றல் போட்டாள், மாடிக்கும் சமையற்கட்டுக்கும் கணக்கற்ற தடவைகள் ஏறி இறங்கினாள். அதன் பலன்? சீதம்மாள் சுரம் விட்டு எழும் சமயம், லக்ஷ்மிக்குக் கருச் சிதைவு! அதன் பலன்? சுரம்விட்ட உடம்புடனே சீதம்மாள் சமையலறை புகுந்தாள். லக்ஷ்மியின் உதவிகள் இல்லாமல் வேலைகளைச் செய்யும்படியாயிற்று.

இந்தச் சமயத்தில்தான் ரங்கநாதன் நிமிர்ந்து கொண்டு கவனித்தான். மறந்திருந்த கடமையை நினைவு கூர்ந்தான்.

"ஓய்வு எடுத்துக்கொள் அம்மா! நாட்டுப் பெண் வந்துவிட்டபிறகு ஏன் உனக்கு வேலை?" என்று ஒருநாளாவது வேடிக்கையாகக்கூட அவன் தன் தாயைக் கேட்டதுண்டா? இல்லையே? என்னதான் லக்ஷ்மி சொன்னாலும், பிள்ளையின் வாய்மொழி வரவில்லையே என்று தாயார் எண்ணியிருப்பாளோ? மனைவியின் மனக்குறை தீரவும், அன்னையின் வயதுக்கேற்ற, ஸ்தானத்திற்கேற்ற ஓய்வு கிடைக்கவும், அவனுடைய அன்புக்கட்டளை தான் தேவையாக இருந்ததோ? அதிகாரஞ்செய்யும் மாமியையும், வேலை வாங்கும் மாமியையும் மருமகள் வெறுப்பாள் என்று, தாயார் ஓய்வு எடுப்பதை ஊக்காமல் மோனமாக இருந்தது ரங்கநாதனின் தவறுதானோ?

அன்னையிடம் சொன்னான். "காய்ச்சல் என்று படுக்காதவள் நீ, படுத்துவிட்டாய், அம்மா! இனி ஓய்வு வேணும் உனக்கு. சிறுவயது முதல் உழைத்தவள் உனக்கு இதுநாள் வரை திடமிருக்கிறது. அவளுக்கும் வேலை பழகி உடல் வலிவு பெற வேண்டுமல்லவா?" என்று சொன்னான்.

"பிழைத்துக் கிடக்கட்டும் அப்படியே செய்தால் போச்சு!" என்று சீதம்மாள் சொல்லிவிட்டாள். தன் வாய்மொழி முன்னதாகவே வந்திருக்கக்கூடாதா என்று ரங்கநாதன் தன்னையே நொந்தான்!

சீதம்மாள் ஒதுங்கிக்கொண்டாள். லக்ஷ்மியின் உடல் தேறியதுமே, விலகிக்கொண்டுவிட்டாள். ஆனால் கொஞ்ச நாட்கள் கழித்து, மீண்டும் சமயலறைப் பொறுப்புக்காக வாதாடிப் பெற்றாள். "பித்துப் பிடித்தாற்போல் இருக்கு எனக்கு!" என்று காரணங்கூறினாள்!

லக்ஷ்மி நீர் தளும்பும் விழிகளுடன் மீண்டும் காட்சியளித்தாள்!

"சரி, நீயே கவனி எல்லாம்!" என்று பின் வாங்கினாள் சீதம்மாள் மறுபடியும்! ஆனால் வாசலுக்கும் புழக்கடைக்குமாக ஆயிரம் உலாத்து உலாத்தினாள். அக்கம் பக்கம் போய்வந்தாலும் வம்புக்கு நிற்காமல் நொடியில் திரும்பிவிட்டாள். "எப்படியோ இருக்கு!" என்று சொல்லிக்கொண்டு வீட்டைச் சுற்றினாள். ரங்கநாதன் வியந்தான். காரியம் செய்யப் பழகணும் என்பார்களே.....அம்மா; ஓய்வாக இருக்க என்ன பாடுபட வேண்டியிருக்கிறதே!

இன்னொரு கண்ணராவி; குறிப்பில்லாமல் சுற்றிச் சுற்றி வந்ததினால் அங்கங்கு துணிபட்டது. எச்சில் பட்டது என்று விழுப்புப் பட்டுக் கொண்டு நாளுக்கு நாளுமுறைகள் ஸ்நானம் செய்தாள் சீதம்மாள். விறகுக் குவியலைச் சீர்படுத்தப்போய், கந்தல் கிழிசலைப்பட்டுக்கொண்டு வந்தாள். இப்படிப் பலதடவைகள் ஈரப்புடவை ஒன்று உலருமுன், மாற்றுப்புடவை ஈரமாகும். அதையே உடுத்துவாள். இதன் பலன் தானோ என்னவோ, மீண்டும் சுரம் வந்தது. அதற்குப் பிறகு அடிக்கடி சுரம் வரலாயிற்று. ஓய்விலே இருந்துங்கூட

உடல் தளர்ந்தது! அவ்வப்பொழுது பசுவணம் பணியாரம், அப்பளம் ஊறுகாய் முதலிய வேலைகள் சீதம்மாளைச் சமையலறைக்கு அழைக்கும். வருவாள், சமையல் வேலையும் சில சமயம் உண்டு. ஆனால் சீதம்மாளின் சுறுசுறுப்பு ஓய்ந்துவிட்டது! லக்ஷ்மிக்கும், கருச்சிதைவு ஏற்பட்ட பிறகு வயிற்றில் என்ன கோளாறோ? அடிக்கடி வயிற்றில் வலியென்றாள்.

ஊரார் விமர்சனம் என்ன?

"உழைத்து ஓடான பிறகு ஓய்வு என்ன பலன்? அடிக்கடி படுக்கை போடுகிறாள்!" என்று சீதம்மாளைக் கடிந்தனர், "மாட்டுப்பெண் இத்தனை நாள் சுருமாரியாக இருந்துவிட்டாள், இப்பொழுது தென்பும் திராணியும் வந்து குதிக்குமா? முதலிலேயே சீதம்மா மாபியாராய் லட்சணமாய் இருந்தால், இவளும் நாட்டுப் பெண்ணாய் லட்சணமாய் இருப்பாள்!" என்று முத்துலக்ஷ்மியைச் சொன்னார்கள்! அன்னையும் மனைவியும் உடல் நலம் குன்றியதனால் ஏற்பட்ட கவலையோடு, இத்தகைய பேச்சுக்களும் சேர்ந்து, ரங்கநாதனுக்கு வருத்தமூட்டின. "அம்மாவின் நல்லதனம் நன்மை பயக்கவில்லை. வாஸ்தவம்!" என்று அவனே கூட அலுத்தான்! ஏடுகள் பல உதிர்த்து போன ஒரு அரும்பெரும் புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு பெருமைப்படுவது எளிதா? குளிர் நாள் இரவு போன்று ஒரு ஒடுக்கமும் முடக்கமும் அந்தக் குடும்பத்திலே நிலவத் தொடங்கியது! நாளடைவிலே சீதம்மாள் நோயாளியாகவே தோற்றமளித்தாள். நோயை எதிர்க்கும் சக்தி அறவே இழந்துவிட்டாள் போலும்!

ஒருநாள் ஆங்கிலப் பத்திரிகையொன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ரங்கநாதனுக்குக் கசப்பான உண்மை புலனாயிற்று.

"பொறுப்பு என்பது பலம்! அதிகார பலம்! உரிமை!" இந்த வரியிலே தென்பட்ட உண்மை; அவன் இதயத்திலே வரிசூடிவிட்டது!

"பொறுப்புப் போனதும் அம்மா பலமற்றுப் போய்விட்டாள் போலிருக்கு" என்று முதலில் சோர்வுடன் சிரித்தவன், மறுகணம் பீதியினால் திகைத்தான்.

"உரிமையும் இழந்தனளோ?"

கவனித்தான்; ஊன்றிக் கவனித்தான். "ஆம்! ஆம்!"

பண்ணையாள் வருகிறான். தேங்காய் எத்தனை கொணர வேண்டியிருக்கும் என்று கேட்கிறான். சுமாராக ஒரு தொகை சொல்லுகிறாள் சீதம்மாள். ஆனால் அதை ஊர்ஜிதம் செய்வதோ, கூட்டிச் சொல்வதோ, குறைத்துச் சொல்வதோ யார்? லக்ஷ்மிதான். வீட்டிலே பண்டம்பாடியின் அவசியம் அவசியமின்மை எல்லாம் லக்ஷ்மிக்குத்தான் தெரிகிறது இப்பொழுது. "வந்தானா என்ன, சாம்பான்? எதற்கு வந்தான்?" என்று சீதம்மாள் கேட்கிறாள் ஒருநாள். முன்பெல்லாம் சாம்பன் வந்தால் யாருடன் பேசிவிட்டுப் போவான்? சீதம்மாளுடன்தான். இப்பொழுது? லக்ஷ்மியிடம் தகவல் கேட்டுக்கொண்டு, அலுவல் தீர்ந்ததும் ஓடுகிறான்!

ரங்கநாதனுக்குப் புதிர் புரிந்தது! அறிந்தோ, அறியாமலோ, "பொறுப்பு வேண்டும்" என்று மனைவியும் தாயாரும் ஆசைப்பட்டதன் பொருள் இதுதானோ! ஆம்! பொறுப்புக்கு மறைவிலே 'பதவியா'? அம்மாவின் உயிரை ஒடுக்குவது இந்த ஓய்வுதான்! உள்ளத்தை ஒடுக்கி, உடலை ஒடுக்கி, உயிரையும் ஒடுக்கிவிட்ட ஓய்வுதான்!

"அம்மா நீயே பொறுப்புடன் இரு!" என்று அம்மாவிடம் நம்பும்படி சொல்லும் நிலைமை வரவேண்டுமென்று காத்திருந்தான் ரங்கநாதன். சற்று உடம்பு குணமானபின் சொன்னால்தானே நம்புவாள்?

ஆனால் அந்த நிலைமை வரவில்லை!

"அம்மா, உனக்கு நான் ஓய்வு பெறுமாறு சொன்ன வேளை நச்சு வேளையாகிவிட்டதே! எங்களிடமே ஏனைய பொறுப்புகளையும் விட்டு விட்டு, நீ எங்களையும் பிரிந்து போனாயே!" என்று அவன் அழுது புலம்பிய நாள்தான் வந்தது!

அன்னையின் இறுதிக் கடன்கள் முடியுமுன்னே மற்றொரு மனக்கலக்கம் காத்திருந்தது அவனுக்கு! மீண்டும் கருச்சிதைவு லக்ஷ்மிக்கு. அதற்குப் பிறகு லக்ஷ்மிக்கு அடிக்கடி உடல் நலிவு, நோய். லக்ஷ்மியின் உடலிலே தென்பு கூடவேயில்லை!

அவளுடைய உடம்பு தேற வேண்டுமென்று ஓய்வு கொடுக்க, அவளை வேட்டகம் அழைத்துப் போனான் ரங்கநாதன். மனைவியை அங்கு விட்டு விட்டு ஊர் மீண்டான்.

மீண்டவன் உடனே வேட்டகத்துக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான்!

"லக்ஷ்மி, உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? என் தாய் இறந்த மறுநாள் புரோகிதர் என்ன சொன்னார்? "திவ்வியமான வேளை அது!" என்று சொன்னார்! நான் என்ன சொன்னேன் உடனே? "நல்ல வேளை அது!" என்று சொல்லும்படியாச்சா? என்று அழுதேன், பிரிவு தாங்காமல், இப்பொழுது மீண்டும் வேதனையுடன் அப்படியே கண்ணீர் சிந்துகிறேன். ஆனால், என் கை கூசாமல் வாத்தியார் சொன்னதையே சொல்லுகிறேன், என் அன்னை இறந்த வேளை திவ்வியமான வேளை! அன்று ஒரு புண்ணிய நாள். ஆழ்ந்த அமைதியுடன், டாண் டாண் என்று கடியாரம் மணியடிக்கும்பொழுது, கடியாரத்தின் நாக்கு ஊசலாடும் பொழுது, அவள் தன் நாவிலே பகவான் திருநாமமுடன், நாடி ஓய்ந்தாள். நினைவிருக்கிறதா? நினைவு இருக்கும். மறந்திருந்தால் நினைவுபடுத்திக்கொள்! உன் அன்னையிடமும் சொல்! போன பின்னும் என் அன்னையைப் பொல்லாங்கு தொடர்வதை நான் விரும்பமாட்டேன். உன் தாய் யாரிடமோ சொன்னாள் வீண் வார்த்தை! உன் உடல் நலக்குறைவுக்கு என் தாயின் பிரிவு தான் காரணம் என்று சொன்னாள் உன் தாய்! ஆனால் அந்தப் பேச்சிலே நஞ்சு இருந்ததம்மா, நஞ்சு!

"எந்த வேளையிலே அவள் மாமியார் தெற்கே போனாளோ தெரியவில்லை. இவளை நோக்காடு பிடுங்குகிறது!" என்று உன் தாயார் வம்பு பேச வேண்டாம்! என் தாயின் பொன்னான மனைசை அறிந்த கடவுள் பொன்னுலகம் அருள்வதற்கு அவளைப் பொன்னான பொழுதிலே தான் அழைத்துக்கொண்டார்! மாமியாரின் உதவிகளையும் ஒத்துழைப்பையும் நீ என்றைக்கு ஏற்க மறுத்தாயோ அன்றே உன் உள்ளத்திலே நோய் புகுந்தது என்பதை நீ மறந்துவிடாதே! உன் அருமைத் தாயாருக்கும் புத்தி சொல், மறக்காதே!"

இவ்வாறு கடிதம் எழுதிவிட்டுத் தேம்பி அழுதான் ரங்கநாதன்.

அவள் பெற்ற மைந்தன், "அம்மா இறந்த வேளை சுயம் தான்!" என்று அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறும்படி விதி சதி செய்ததே, ஏன் அழக்கூடாது அவன்? அன்பு செய்த மாமியார் போனதனால் லக்ஷ்மி உடல் வாடிச் சோர்ந்தாள் என்ற புகழரை அவனுடைய தாயார் போன பின்னும் எழுவில்லையே. ஏன் அழமாட்டான் அவன்?

(காவேரி, டிசம்பர் 1, 1952)